

page

ตอนนี้แวกกะหรือร่อยที่สุดในชีวิต

カレーの時間

เทราจิ ฮารุนะ

เขียน

ปาวัน การสนใจ

แปล

อ่านหนังสือเล่มเดียวกัน ในเวลาเดียวกันกับแฟน
พออ่านจบเราก็หยิบยกประโยคที่ประทับใจมาพูดคุยกัน

- เทราจิ ฮารุนะ

การอ่านดีจรรยาที่สวัสดี

คำนำสำนักพิมพ์

สายสัมพันธ์ของครอบครัวก็ไม่ต่างอะไรกับ “แกงกะหรี่” ที่มีทั้งรสเผ็ดร้อน เผ็ดกลาง และหวาน

รสเผ็ดร้อน คือช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งและไม่เข้าใจกัน
รสเผ็ดกลาง คือช่วงเวลาแห่งการพยายามปรับจูนเข้าหากัน และ
รสหวาน คือช่วงเวลาแห่งความห่วงใยที่มีให้กัน

เรื่องราวของ “ตา” กับ “หลานชาย” ในหนังสือเล่มนี้ก็เช่นกัน สายสัมพันธ์ของพวกเขาปรุงแต่งด้วยรสชาติที่หลากหลายซึ่งผันแปรไปตามเรื่องราวในชีวิต วันนี้อาจมีรสเผ็ดร้อนจนแสบลิ้น แต่พรุ่งนี้ก็กลับเป็นรสหวานละมุน หรือมะรืนนี้อาจมีรสเผ็ดกลาง แต่ไม่ว่าสายสัมพันธ์จะมีรสชาติอย่างไร สุดท้ายก็必将จบลงด้วยความกลมกล่อมที่เรียกว่า “ความเข้าใจ”

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของสายสัมพันธ์ที่ผ่านการเคี่ยวจนงวด แม้บางครั้งจะขมปร่าหรือเผ็ดร้อน แต่สุดท้ายจะกลายเป็นความทรงจำที่มีรสชาติอร่อยล้ำและตราตรึงใจ

คำนำผู้แปล

การแปลนิยายเรื่องนี้ทำให้เราได้กลับมาทบทวนความหมายของคำว่า “ช่องว่างระหว่างวัย” ซึ่งไม่ใช่ช่องว่างที่เกิดจากอายุเพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นช่องว่างของความรู้สึกที่ไม่เคยถูกเอื้อนเอ่ยออกมา ทั้งความหวังดีที่แปรเปลี่ยนเป็นการปิดบัง และความเข้มแข็งที่ฝืนสร้างเพื่อปกป้องหัวใจของกันและกัน บางคนเลือกเก็บงำความเจ็บปวดและความจริงเอาไว้ เพราะเชื่อว่าการไม่พูดคือการปกป้อง ทั้งที่อีกฝ่ายก็อาจเข้มแข็งมากพอจะรับฟังเพียงแต่ไม่เคยได้รับโอกาสนั้น

นิยายเรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวของคนจากสองยุคสมัย โดยมีแกงกะหรี่เป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตหลังสงครามกับปัจจุบัน อาหารเป็นภาษาที่ไม่ต้องใช้คำพูดให้มากความ และอาจเรียกได้ว่าเป็นการสื่อสารความรู้สึกที่จริงใจที่สุดก็ได้เช่นกัน เราหวังว่ารสเด็ดเผ็ดร้อนกับรสหวานที่ผสมผสานอย่างกลมกล่อมของหนังสือเล่มนี้จะถูกปากทุกคนนะคะ

แล้วพบกันในงานแปลเล่มหน้าค่ะ

ปอป่าน

สารบัญ

บทที่ 1	พืชเคอร์รี่ไกลเด้น (รสหวาน)	1
บทที่ 2	แกงกะหรี่ผักฤดูร้อนทอดกรอบ	48
บทที่ 3	แกงกะหรี่แห้งโปะไข่ดาว	145
บทที่ 4	แซนด์วิชแกงกะหรี่เนื้ออบ	247
บทส่งท้าย	พืชเคอร์รี่ไกลเด้น (รสเผ็ดกลาง)	312
	เกี่ยวกับผู้เขียน	323
	เกี่ยวกับผู้แปล	324

บทที่ 1

พีชเคอร์รีโกลาดัน (สหวาน)

กำไล คนเราถึงต้องพยายามขยายอาณาเขตด้วยนะ นี่เป็นหนึ่งในข้อสงสัยอันยิ่งใหญ่ที่ผมขบคิดอย่างกลัดกลุ้มมากกว่าครึ่งก่อนชีวิตตอนอ่านหนังสือการ์ตูนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในห้องสมุดของโรงเรียนประถม ผมไม่เข้าใจว่าเหตุใดเหล่าผู้คนในยุคเซ็นโกกุ¹ จึงต้องสู้รบฆ่าแล้วฆ่าเล่าเพื่อขยายอาณาเขต ตอนนั้นผมอายุสิบขวบ จนถึงตอนนี้ก็ยังจำได้ดีว่าโต๊ะในห้องสมุดเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน ทั้งยังเปลี่ยนเป็นสีขาวยืดและดูกระด้างกระด่าง ขอบหนังสือเล่มนั้นดำคล้ำแถมยังเปื่อยยุ่ยเพราะผ่านมือเด็กมามากมาย บนหน้ากระดาษซึ่งแอบย้อมไปด้วยแสงอาทิตย์ยามเย็นอันงดงามที่สาตส่องมาทางหน้าต่างมีภาพผู้คนที่ถูกศรปักอกและจมก้องเลือดเสียดชีวิต

---

¹ ระหว่างปี ค.ศ. 1467 - 1615 เป็นยุคแห่งสงคราม

อาณาเขตอะไรนั่น แค่ว่าพูดคุยตกลงกันว่า “ที่ของฉันคือตรงนี้ถึงตรงนี้” “งั้นของฉันคือตรงนี้ถึงตรงนี้” แล้วแบ่งกันก็ได้เนี่ย ยังคิดเท่าไร ผมก็ยังไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้คนที่อยากขยายอาณาเขต และพอไม่เข้าใจก็เลยยอมแพ้ แล้วเปลี่ยนมาคิดเรื่องโคนิชิแทน ซึ่งเป็นคนใกล้ตัวที่ “อยากขยายอาณาเขต” ของตนอยู่เสมอ

โคนิชิมีรูปร่างเล็กและดูปราดเปรี้ยวตามชื่อ² ทั้งดอดจ์บอลหรือการวิ่งไล่จับก็เล่นได้ในระดับที่เรียกว่าแข่งแกร่งเหนียวมนุษย์ และทั้งๆ ที่ลำดับที่นั่งในห้องเรียนตัดสินด้วยการจับสลาก แต่ไม่รู้ทำไมเราถึงได้นั่งข้างกันแทบทุกครั้ง

ศอกของโคนิชิมีก้ำอ้าอาณาเขตซึ่งเป็นรอยต่อของโต๊ะสองตัวที่วางติดกันเสมอ รุกล้ำเข้ามาในอาณาเขตของผมอย่างไร้ความเกรงอกเกรงใจ ครั้นผมบอกว่าศอกล้ำเข้ามานะ เขาก็จะพูดว่า “อ้อ-” แล้วเก็บศอกกลับไป ทว่าผ่านไปสักพักเขาก็ทำเหมือนเดิมอีก

นั่นอาจเป็นการแสดงออกของความรู้สึกที่อยากขยายอาณาเขตเหมือนพวกแม่ทัพในยุคเซ็นโกคุก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม แม้จะอธิบายพฤติกรรมของโคนิชิได้แล้ว แต่ผมก็ยังนึกฉงนอยู่ดีว่าแรงจูงใจของการอยากขยายอาณาเขตคืออะไรกันแน่

---

²โคนิชิเขียนด้วยตัวคันจิ 小西 โดยตัวอักษร 小 แปลว่าเล็ก

ไม่สู้พยายามใช้พื้นที่บนโต๊ะตัวเองอย่างมีประสิทธิภาพแบบนั้นน่าจะสร้างสรรค์กว่าไม่ใช่เหรอ แน่หนอนว่าตอนนั้นผมยังไม่รู้จักคำว่า “สร้างสรรค์” ทровок แต่คงคิดอะไรประมาณนั้นละ

หลังเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผมก็ได้พบเจอ “คนที่อยากขยายอาณาเขต” มากมายในความหมายอื่น บ้างก็อยากเปิดมุมมองใหม่ให้ตัวเอง บ้างก็อยากขยายเครือข่ายความสัมพันธ์ หรือผู้คนที่อะอะก็พูดว่า “ได้เรียนรู้อะไรบ้าง” หรือ “มีมุมมองใหม่ๆ” แล้วก็เฟลอสัมผัสเข้าร่วมคอมมิวนิตี้ออนไลน์แบบปิดที่ไม่รู้ชัดว่าคืออะไรกันแน่

ส่วนผมไม่อยากขยายอาณาเขตอะไรทั้งนั้น ต่อให้คับแคบแล้วอย่างไร ผมก็ยังอยากใช้พลังงานไปกับการปกป้องโลกใบเล็กของตัวเองให้สุขสบายมากกว่า ไม่อยากออกผจญภัยไปทั่วเจ็ดคาบมหาสมุทรเพื่อตามหาสมบัติที่ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน แถมมีจริงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ไม่อยากไปกำจัดปีศาจ ไม่อยากกอบกู้หรือเปลี่ยนแปลงโลก แน่หนอนว่าไม่อยากเกิดใหม่ในต่างโลกด้วย

ผมไม่เคยขีดเขียนอะไรลงบนโต๊ะเรียนของตัวเอง ทว่าในห้องเรียนยังมีคนที่ใช้มีดแกะสลักชุดหลุมบนโต๊ะเรียน (แล้วถมหลุมนั้นด้วยซียางลบ) แน่ละว่าผมยอมไม่ทำเรื่องพรรคนั้นอยู่แล้ว ไม่ใช่แค่เพราะนั่นเป็นสิ่งของเครื่องใช้ของโรงเรียน แต่เหนือสิ่งอื่นใด ผมทนให้อาณาเขตของตัวเองสกปรกหรือมีตำหนิไม่ได้

ผมให้ความสำคัญและปกป้องรักษาชีวิตของตัวเองอย่างทะนุถนอมมาโดยตลอด ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ได้รับอย่างเต็มที่ และเต็มตัวกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิต นั่นคือความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวของผมไม่ว่าจะเป็นเมื่อก่อนหรือตอนนี้ แม้ผมจะไม่เคยเขียนในสมุดรวมความทรงจำในวันจบการศึกษาหรือกระดาษขอพรในวันทานาบาตะ³ ก็ตาม

ผมรับรู้ได้ถึงเหงื่อที่ไหลย้อยจากหน้าผากจนทำให้คิ้วเปียกชุ่มเม็ดเหงื่อหยดหนึ่งอยู่ตรงนั้นชั่วครู่ กระทั่งรับน้ำหนักของตัวเองไม่ไหว จึงเริ่มไหลลงมาตามผิวหนังอีกครั้งผ่านดวงตาและจมูก ทำให้บริเวณใต้จมูกเปียกชื้นไปหมด ครั้นใช้หลังมือปาดออกดินโคลนก็เข้าไปในรูจมูกจนคันยุบยิบ ตั้งแต่เริ่มซูดกองซากปรักหักพังได้สะพาน เวลาผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ จนถึงตอนนี้สิ่งที่ซูดเจอมิใช่เพียงจานอะลูมิเนียมแค้ใบเดียว เมื่อเข้าจานอะลูมิเนียมใบนี้ยังใส่ข้าวจนเต็ม แม้จะมีข้าวสาลีและไรต่อมီးอะไรปะปนกันอยู่ แต่ข้าวก็คือข้าวใช้หมดละ ส่วนกองซากปรักหักพังนี้ เดิมทีเป็นกระต๊อบที่ชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ แต่ได้ยื่น

---

³ เทศกาลขอพรจากดวงดาวของญี่ปุ่น ตรงกับวันที่ 7 เดือน 7 ของทุกปี

ว่ามีตำรวจพาตัวเขาไปแล้วเมื่อช่วงเที่ยง

บางทีขณะที่เขารีบเก็บสัมภาระ อาจบังเอิญทำจานอะลูมิเนียมนี้แตกไว้ แต่ผมอยากคิดว่าเขาตั้งใจทิ้งไว้มากกว่า จงใจทิ้งไว้ให้ผมคนนี้

ผมไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร อีกฝ่ายปรากฏตัวอย่างไร้ที่มาก็ไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน

ช่วงสงคราม บางคนลี้ภัยมาจากโตเกียวและกลายเป็นคนไร้บ้าน บางคนหนีทหารแล้วเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ จนมาถึงละแวกนี้ แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ก็จะมีคนที่เบะปากดูแคลนและพูดว่าไม่ใช่ชาวซากะละสี

แน่นอนว่าไม่ได้พูดคุยกับผมหรอก ผมแอบฟังต่างหากในบ้านหลังนั้นไม่มีใครพูดกับผมเลยสักคน เพราะผมอายุแค่สิบขวบ ยังไม่ถึงว่าเป็นผู้ใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น ยังถูกมองว่าเป็นสิ่งแปลกปลอม ตัวน่ำรำคาญ และเด็กน่ารังเกียจ

ชายที่อาศัยอยู่ใต้สะพานสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงที่เต็มไปด้วยคราบสกปรก เดิมทีเสื้อเชิ้ตอาจจะเคยเป็นสีขาว แต่ตอนนี้แปรเปลี่ยนเป็นสีคล้ำขนสุนัขจรจัด เขาสวมแว่นตาที่ขาแว่นคดงออย่างน่าเกลียด หนวดเครารุงรังจนแทบมองไม่เห็นใบหน้า เขาใช้ไม้ที่เขื่อนคราบเขม่าซึ่งไม่รู้ว่ารวบรวมมาจากไหนมาประกอบเข้าด้วยกันและใช้ผ้าที่คล้ายผ้าใบมาคลุมเป็นหลังคา กลายเป็นกระท่อบง่ายๆ ที่เอาไว้หลบนอน

ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ไม่ว่าเรื่องใดก็กลายเป็นข่าวลือได้ทั้งนั้น และไม่มีใครอยากตกเป็นบุคคลในข่าวลือนั้น พวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้านจึงดูเชิงอยู่ห่าง ๆ ขณะที่ผมกลับมาโอกาสเข้าใกล้ชายคนนั้น ผมเผ้ารอโอกาสที่จะเข้าใกล้เข้ามาตลอด นับตั้งแต่วันที่ผมแอบอยู่ตรงแนวคันดินหน้าสะพานและเห็นเขาบ้างบางอย่างที่หน้าตาคล้ายขนมปัง

สงครามสิ้นสุดแล้ว ผู้ใหญ่หลายคนพูดว่าญี่ปุ่นพ่ายแพ้ วันที่ 15 เดือนสิงหาคมเมื่อสองปีก่อน เราถูกสั่งให้รวมตัวกันที่สนามโรงเรียนเพื่อฟังการออกอากาศพระสุรเสียง⁴ ผมได้ยินไม่ค่อยชัด แต่เอาเข้าจริงผมก็ไม่เข้าใจเลยสักนิด ในขณะที่ผมเหลียวซ้ายแลขวาว่าคนอื่นเข้าใจหรือเปล่า ก็โดนครูดว่าคอแล้วตบหน้าผาดใหญ่ พร้อมกล่าวหาว่าทำตัวไร้มารยาทที่เหลียวซ้ายแลขวาไปทั่ว แต่ที่ครูเห็นผมทำแบบนั้นแสดงว่าตัวครูเองก็ต้องเหลียวซ้ายแลขวาเหมือนกันไม่ใช่หรือไง

ตอนนี้ญี่ปุ่นกำลังจะเกิดอะไรขึ้น จากนี้จะเป็นอย่างไร ไม่ว่าผู้ใหญ่จะพูดอะไรก็ไม่เกี่ยวกับผม วันนี้จะมีอะไรกินหรือเปล่า แล้วพรุ่งนี้จะได้กินไหม นี่ต่างหากที่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นปัญหาใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงความเป็นความตาย คน

---

⁴ การประกาศพระราชดำรัสของจักรพรรดิฮิโรฮิโตะทางวิทยุ เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นการประกาศยอมแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2

ในบ้านหลังนั้นต่างพากันพูดว่าเพราะผมไม่ช่วยงานบ้างละ พุดจา
 อดดีบ้างละ พวกเขาหาเหตุผลสารพัดเพื่อแย่งอาหารของผมไป
 เพราะผมหิวอยู่ทุกนาที่ทุกชั่วโมงจนลืมไปแล้วว่าสภาพที่
 ห้องไม่หิวเป็นอย่างไร และตั้งแต่เกิดมา ผมไม่เคยกินอ๋มเลย
 ลักครั้ง

ผมตั้งใจขโมยของกินที่น่าจะอัดแน่นอยู่ในกระเป๋าสะพาย
 ข้างแบบทหารของชายคนนั้น ซึ่งคนที่บ้านพูดกันว่า “ต้องเป็น
 ของที่ขโมยมาแน่ๆ” ผมรู้ว่าการขโมยเป็นเรื่องไม่ดี แต่ถ้าขโมย
 จากคนไม่ดีก็ไม่น่าจะมีปัญหานี้หนา ผมเผื่อรอให้ฟ้าสว่างอยู่บน
 พูกนอนโดยไม่หลับแม้แต่ริบเดียว จากนั้นก็แอบออกจากบ้าน
 มุ่งหน้าไปได้สะพาน หากไม่ฉวยโอกาสตอนที่ชายคนนั้นหลับ
 ก็ไม่มีทางขโมยของได้ แต่ถ้าเป็นตอนกลางคืนก็มีติดเกินไป

ผมมองเห็นเลือนรางว่าชายคนนั้นนอนขดตัวไม่ไหวติง
 อยู่ในกระต๊อบที่สร้างขึ้นหยาบๆ ถ้าเขาตายไปแล้วก็แยสิ ต่อให้
 ผมจะกล้าขโมยของจากคนไม่ดี แต่การขโมยของจากคนตาย
 ก็ทำให้รู้สึกผิด ผมกลั้นหายใจแล้วเอื้อมมือไปค้นกระเป๋าสะพาย
 ข้างที่วางอยู่ข้างหมอน

“อะไรของแกเนี่ย”

จู่ๆ ชายคนนั้นก็ส่งเสียงกะทันหัน เล่นเอาผมตกใจจน
 เข้าอ๋อน “อะไรของแก” ข้างเป็นสำเนียงที่ไม่คุ้นหู ทำให้ผมนึกถึง
 คำพูดของใครบางคนทีบอกว่า “น่าจะมาจากแถวๆ ไตเกียว”

ชายคนนั้นยันตัวลุกขึ้นมองผมแล้วบอกว่าตนไม่มีเงิน
หรือกนะ ด้วยน้ำเสียงที่ฟังสดใสอย่างประหลาดคล้ายกำลังขบขัน
“เงิน เงินอะไรกัน”

คางของผมสั่นกึก ๆ จนพูดไม่เป็นคำ

“จึ่งต้องการอะไรล่ะ”

เขาขยับเข้าใกล้ รู้ตัวอีกทีแขนของผมก็ถูกคว้าไว้แล้ว

“แขนผมอย่างกับกิ่งไม้แห้งเนาะ”

อีกฝ่ายพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายจะสงสาร ทั้งที่แก้มภายใต้
หมวดเคราของเขาก็ชูบตอบไม่ต่างกัน จากนั้นเขาก็หันหลังให้ผม
แล้วเริ่มค้นหาของในกระเป๋าสะพายข้าง ความจริงผมจะหนีก็ได้
แต่ไม่ได้ทำ หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องต้องบอกว่าหนีไม่ได้มากกว่า
เพราะผมตกใจจนเข่าอ่อนนะสิ

ไม่นานหลังจากนั้นชายคนนั้นก็หันกลับมา และในมือ
ของเขาถือกระป๋องที่มีรูปร่าง

“หิวใช่ไหม”

พอถูกถามว่าหิวใช่ไหม ไม่รู้ทำไมผมถึงสายหน้า ไม่เข้าใจ
ตัวเองเหมือนกัน แต่ผมเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว พอ
โดนถามว่าหิวไหมที่ไม่มีพ่อแม่ ผมก็อยากผลักใสอีกฝ่ายออกไป
หรือพอมีคนพูดว่าน่าสงสารจ้ะ ผมก็พานอยากจะชกศีรษะคนพูด
สักเปรี๊ยะ

เวลามีคนยื่นมือมาให้ ผมก็อยากปิดมือนั้นทิ้ง

ชายคนนั้นตักข้าวจากหม้อสนามใส่จานอะลูมิเนียม จากนั้นก็เหลือที่อยู่ในการป้องกันลงไป แล้วยื่นจานมาให้จนแทบจะชนปลายจมูกของผม กลิ่นน้ำมันที่คล้ายกลิ่นสบัสด์วีโชนมาเตะจมูก พอผมสายหน้าอีกครั้ง เขาก็ใช้ปลายนิ้วข่มข้าวแล้วเอาเข้าปากตัวเอง

“อ้า กินสิ”

ผมรับจานมาอย่างกริ่งเกรง จากนั้นก็ไม่สนใจอะไรอีก ใช้มือข่มข้าวราดเนื้อกระป๋องนุ่มๆ แล้วเอาเข้าปาก เคี้ยว แล้วก็กลืน พอจานว่างเปล่า ชายคนนั้นก็เติมให้อีก

เวลาที่เคี้ยวเนื้อนั้น รสเค็มกลมกล่อมจะแผ่ซ่านไปทั่วโพรงปากจนน้ำลายยิ่งสอ ชวนให้นึกเสียดายที่จะกลืน ทั้งที่อยากใช้ลิ้นและปากลิ้มรสชาตินี้ต่อไปเรื่อยๆ แต่ส่วนลึกของช่องท้องกลับส่งเสียงประท้วงบอกให้รีบส่งอาหารลงไป สุดท้ายผมจำต้องกลืนอาหารอย่างเสียมิได้

ผมคิดว่าจะได้กินจนหนำใจ แต่พอหมดจานที่สาม ชายคนนั้นก็ทำสีหน้าจอนใจแล้วพูดว่า “หมดแล้วละ”

เขาลุกขึ้นยืนและเดินชวนเชออกจากการต๊อบ ผมจึงรีบเดินตามไป

“แกเป็นเด็กแถวนี้หรือ”

“อ้อ”

มาจากทางโน้น ผมชี้ไปทางหมู่บ้าน ครั้นเห็นบ้านหลังนั้น

ที่มีภูเขาคือเป็นฉากหลัง ชายคนนั้นก็พิมพ์ด้วยความชื่นชมว่าช่างเป็นบ้านที่ใหญ่โตเหลือเกิน

บ้านหลังใหญ่ที่มีป้ายชื่อโอ้อ่าว่า “โอยามาตะ” ไม่ใช่บ้านผมหรอก ถึงจะใช้ชื่อนามสกุลเดียวกัน แต่ไม่ใช่บ้านเกิด แถมที่หลับนอนของผมยังเป็นเพียงห้องเล็กจิ๋วที่แม้แต่จะนอนเหยียดขา ก็ยังทำไม่ได้ เป็นห้องเล็กๆ ที่อยู่ข้างลานดินภายในบ้านหลังใหญ่เท่านั้น

แม่เสียชีวิตตอนผมอายุหกขวบ เป็นการฆ่าตัวตายด้วยการผูกคอกับคานประตูบานเลื่อนในห้องนอน

หลังจากที่แม่คลอดผมก็ล้มป่วยและนอนซึมมาตลอด ผมไม่เคยเห็นแม่ลูกจากพุกนอนเลยสักครั้ง ขณะที่พวกผู้ใหญ่พากันซุบซิบว่าแม่ทุกข์ใจที่กลายเป็นภรรยา คล้ายจะปักใจเชื่อไปแล้วว่า “คนป่วยย่อมคิดแบบนั้นเป็นธรรมดา” ซึ่งผมรับรู้ได้จากคำพูดของพวกเขา

พอบอกว่าเลี้ยงผมไม่ได้จึงยกผมให้คนอื่น ผมจึงถูกส่งไปยังบ้านคนรู้จักหรือบ้านญาติที่มีสายเลือดห่างๆ ถูกส่งไปที่นั่นที่นี้ ส่วนบ้านที่พักอาศัยในตอนนี้เป็นหลังที่ห้าแล้ว บ้านหลังนี้ไม่ได้มีแค่ผม แต่มีคนอื่นอีกหลายคนที่ถูกนำมาฝากเลี้ยง พวกผู้ใหญ่ที่ออกไปทำอะไรทำสวนหรือทำงานเย็บปักถักร้อยจะได้รับความสำคัญ แต่ผมไม่ได้รับความสำคัญด้วยเหตุผลว่า “ไม่เห็นจะน่ารักสักนิด” แต่เรื่องนั้นช่างเถอะ ผมไม่ได้อยากโดนมองว่า

น่ารักน่าเอ็นดูอยู่แล้ว

ผู้ใหญ่พูดกันว่าแม่จะตามหาตัวญี่ปุ่นที่ไม่มีของกินเหลือแล้ว ผมถูกเขกศีรษะพร้อมกับคำพูดว่า ทุกคนก็อดทนกันทั้งนั้น แกเองก็ต้องทนให้ได้เหมือนกัน แต่ผมคิดว่ามันไม่ถูกต้อง สิ่งที่คุณทำนั้นผิด แต่ไม่รู้ว่ามีผิดตรงไหน หรืออะไรคือสิ่งที่ถูก ผมไม่รู้เลย

ชายคนนั้นทั้งตัวนอนหงายบนพื้นหญ้าพร้อมเปล่งเสียง “เฮ้อ” ผมเองก็ทรุดตัวนั่งข้างเขาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ น้ำค้างยามเช้าทำให้กันเปียกชื้น แต่ในท้องกลับอบอุ่นคล้ายกำลังเผาไหม้ ชวนให้รู้สึกวุ่นวายที่เย็นเยือกก็ให้ความรู้สึกสบายเหมือนกัน

“รู้สึกเหมือนโดนดูดเข้าไปเลย”

ชายคนนั้นพิมพ์ พลางยื่นมือไปหาท้องฟ้า

“อาเคบิ”⁵

ผมพูดตะกุกตะกัก อีกฝ่ายหันมองพร้อมสีหน้าฉงน ถึงฤดูของอาเคบิแล้ว ปีที่แล้วตอนที่ผมขึ้นไปเก็บอาเคบิบนภูเขาและบังเอิญเจอนักเรียนที่อยู่ชั้นปีสูงกว่า ผมโดนซ้อมเสียยกใหญ่ เจ้านั้นตะโกนกร้าวจนใบหน้าอัมพลักษณ์แดงก่ำ บอกว่านี่เป็นภูเขาของพ่อมัน ถึงผมจะโดนย่ำว่าห้ามขึ้นมาบนภูเขาอีก

---

⁵ หรือ Chocolate Vine ผลไม้พื้นเมืองของญี่ปุ่นและแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีผลทรงรีและเปลือกสีม่วง

แต่ผมไม่ยอมแพ้เพราะเรื่องแค่นั้นหรอก

“จะไปเอาเอาเคบิมาให้”

แทนคำขอบคุณที่ให้ข้าวกิน

“ไม่เป็นไรหรอก เรื่องแค่นั้นเอง”

ชายคนนั้นส่ายหน้าแรงๆ แล้วพูดต่อ ถ้าจะตอบแทนละก็
สักวันเมื่อแก่โตเป็นผู้ใหญ่และบังเอิญเจอเด็กที่กำลังหิวก็ช่วยหา
ข้าวให้กินด้วยแล้วกัน

“ช่วยทำให้เด็กคนนั้นท้องอิมให้ได้ สัญญานะ”

ชายคนนั้นจ้องผมนิ่ง ทั้งที่สวมเสื้อเชิ้ตเก่าอมแมม ผม
ยาวรุงรังที่น่าจะมีเห็บเหาเต็มไปหมด แต่ดวงตาของเขากลับ
ใสกระจ่างและงดงามเกินกว่าปกติ

“...สัญญา”

จากนั้นผมก็ไปโรงเรียน หลังเลิกเรียนก็รีบมาที่ใต้สะพาน
ทันที แต่กระต๊อบซึ่งสร้างหยาบ ๆ กลับถูกพังทำลายและไร้เงา
ของชายคนนั้น ขณะที่ผมยืนอึ้งอย่างทำอะไรไม่ถูก ก็มีเสียงหนึ่ง
ดังขึ้นเหนือศีรษะ ใครคนหนึ่งยื่นมองผมจากบนสะพาน เขา
บอกว่าตำรวจพาตัวชายคนนั้นไปแล้ว และเขาเองที่เรียกตำรวจมา
เพราะอีกฝ่ายยื่นย่อนแสงจึงเห็นใบหน้านั้นไม่ชัด แต่คล้ายกับว่า
เขากำลังอิมอยู่

“โยชิกาเงะ อย่าทำเรื่องน่าอดสูแบบนี้สิ”

ผมไม่เข้าใจสักนิดว่าอะไรที่น่าอดสู ชายคนนั้นให้ข้าวผมกิน

บอกว่าไม่ต้องขอบคุณ และผมสัญญากับเขาแล้วว่าหาข่าวให้คนอื่นกินบ้าง การกระทำเหล่านั้นน่าอดสูตรงไหน การก้มมองคนอื่นจากที่สูงแล้วหัวเราะเยาะต่างหากที่น่าอดสู

ผมพยายามคุ้มซาบปรักหักพังด้วยความหวังว่าอาจมีอาหารกระป๋องเหลืออยู่บ้าง แต่ก็ไม่เจอ ผมรู้ว่าคุ้มต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่ถ้ายืนอยู่เฉยๆ ก็กลัวน้ำตาจะไหลออกมา ลูกผู้ชายห้ามร้องไห้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามร้องไห้ ดังนั้นผมจึงหยิบสิ่งที่เคยเป็นกระต๊อบขึ้นมาแล้วโยนไปไว้ด้านข้าง ถ้าเคลื่อนไหวร่างกาย น้ำตาก็จะไหลกลับไปเอง

คงไม่ได้เจอชายคนนั้นอีกแล้ว

ต่อไปถ้าเจอเด็กที่กำลังหิว แก่ต้องหาข่าวให้เด็กคนนั้นกิน
สัญญาะ

ผมกอดจานอะลูมิเนียมสกปรกแนบอก เหนือที่ไหลจากหน้าผากไหลเข้าตาจนผมต้องหลับตาแน่น

วันเกิดปีที่ 25 ของผม ซึ่งภายหลังผมรายงานให้เพื่อนซี้ที่ชื่อเพอร์รี่ ฟังว่า “เหมือนฝันร้ายเลยละ” เปิดฉากด้วยการที่ป่ามาซาโกะ ป่ามิมิโกะ และลูกสาวของพวกป่า (หรือก็คือลูกพี่ลูกน้องของผม) มาเยือนก่อนเวลาอันดี 30 นาที อาซูกิ พี่สาวที่แก่กว่าผมห้าปีออกไป

ต้อนรับพลางบ่นว่า “มาเร็วไปแล้ว” “ฉันยังไม่ได้เขียนคิ้วเลย” และผมเพิ่งรู้ภายหลังว่าการฉลองวันเกิดให้ผมเป็นเพียงข้ออ้างแท้จริงแล้วแม่กับพี่สาวทั้งสองคนของแม่แค่อายากมารวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือเรื่องตาของผม หรือก็คือพ่อของพวกเธอต่างหาก

ปีก่อน พวกเราไปกินข้าวที่ร้านอาหาร แต่ปีนี้อยู่ในช่วงเวลาล่อแหลมที่ไม่รู้ว่าจะมีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือเปล่านั้น ทุกคนจึงตัดสินใจมารวมตัวกันที่แมนชั่นซึ่งตั้งอยู่ในย่านชานเมืองของโอซาก้า และมีเพียงผมกับแม่ที่อาศัยอยู่ที่นี่ ดังนั้นพอมมีคนเจ็ดคนมารวมตัวกัน ห้องนั่งเล่นจึงแออัดแน่นเอี้ยด และนั่นก็เป็นปัญหาอยู่เหมือนกัน

แม่ของผมหรือก็คือแม่ของอาซูกิเป็นน้องคนเล็กในบรรดาพี่น้องสามใบเถา ชื่อของแม่คือโทชิโกะ แต่เพราะแม่พูดจาอะอะมะเทิงและมีรูปร่างกำยำ อีกทั้งยังเดินเสียงดังกังดังจนหนวกหู พ่อของผมจึงตั้งชื่อเล่นให้แม่ว่า “โดซูโกะ”⁶ โดยเอาชื่อโทชิโกะมาดัดแปลง แน่แน่นอนว่าชื่อเล่นนี้ใช้เรียกกลับหลังเท่านั้น

ป้ามาซาโกะเป็นพี่สาวคนโต มีลูกสาวชื่อมิคุรุ ส่วนป้ามิมิโกะเป็นพี่สาวคนรอง มีลูกสาวชื่อนานามิ (ว่ากันว่า) ก็วนสามศรีพี่น้องของแม่เป็นที่รู้จักว่า “ถ้ารวมตัวครบสามคนที่ใครเป็นต้องวุ่นวายยิ่งกว่าผู้ใหญ่ 30 คน” มาตั้งแต่เด็ก ๆ ทั้งสามคนเติบโต

---

⁶ แปลว่าแม่สาวตึงตัง

มาอย่างสนิทสนมกันดี โดยสามศรีพี่น้องทำงานที่สำนักงานภาษีประจำจังหวัด ร้านขายเสื้อผ้า และร้านเสริมสวย ตามลำดับ อีกทั้งยังมีลูกสาวเหมือนกัน ทว่าลำดับการคลอดกลับต่างกัน เริ่มจากน้องคนเล็ก คนรอง และพี่สาวคนโต โดยอายุห่างกันคนละปี เท่ากับว่าสามศรีพี่น้องคลอดลูกปีละหนึ่งคนไล่เรียงกัน

แม่และพวกป้า ๆ ต่างก็ตกใจที่ทุกคนคลอดลูกสาว แต่ก็ดีใจมากเช่นกัน ทำให้ความสัมพันธ์ของสามศรีพี่น้องยิ่งแน่นแฟ้น ถ้าลูกสาวของใครคนใดคนหนึ่งเกิดป่วยไข้ คนที่เหลือก็จะรีบไปช่วยทำงานบ้าน และทุกครั้งที่มีการกรรมสำคัญอย่างซิจิโกะซัง⁷ ก็จะมารวมตัวฉลองอย่างครึกครื้น

ขณะที่ทุกคนใช้ชีวิตอย่างชื่นบานรักใคร่กลมเกลียว ผมก็ลืมหูลูกโลกโดยไร้ซึ่งบรรยากาศยินดีที่ได้ลูกชายสมการรอคอย เห็นว่าทุกคนต้อนรับผมด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน ประมาณว่า “อู๋ยตาย ผู้ชายเธอ” “ตายแล้ว มีของพรรคนี้ (อวัยวะเพศ) ติดอยู่ด้วยละ” โชคดีเหลือเกินที่ผมไม่มีความทรงจำเมื่อตอนนั้น

ป้ามาซาโกะบอกผมว่า ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ทุกคนก็พูดว่าผมน่ารักน่าชังอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่รู้เพราะป้าเป็นคนจริงจัง

---

⁷ พิธีและประเพณีดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่จัดขึ้นเพื่ออวยพรเด็ก ๆ ที่มีอายุสามขวบ ห้าขวบ และเจ็ดขวบให้มีสุขภาพแข็งแรง ปกติจะจัดขึ้นในวันที่ 15 พฤศจิกายนของทุกปี

หรือเพราะเป็นพี่สาวคนโต ป้ามาซาโกะจึงมีสามัญสำนึกมากกว่าใครในบรรดาพี่น้องสามใบเถา โดยป้ามักสวมเสื้อเชิ้ตมีปกและติดกระดุมเม็ดบนสุดเสมอ คำพูดติดปากของป้าคือ “สรุปว่า” อย่างเวลาที่พวกน้องสาวของป้าพูดจาเรื่อยเจื้อยตามอารมณ์ ป้ามักจะรวบรัดตัดความว่า “สรุปว่าเธอซื่อกลินะ” หรือ “สรุปว่าเป็นปัญหาหลังคมลินะ”

“พวกเด็ก ๆ ต่างก็อยากอ้อมคิริยะกันทั้งนั้น พวกป้าลำบากแทบแย่นะ”

ถ้าจำไม่ผิด ผมได้ยินเรื่องนั้นเมื่อช่วงปีใหม่ของสองปีก่อน ตอนนั้นพวกอาซูกิกำลังเล่นเกมเสียงดังอยู่ไม่ไกล ส่วนพวกผู้ใหญ่ก็เริ่มดื่มเหล้าอย่างดูเตี๊อดตั้งแต่ช่วงกลางวัน ป้ามีมิโกะซึ่งสวมชุดกระโปรงที่มีลวดลายคล้ายพีชกินแมลงพร้อยไปทั้งตัวจนดูพิลึกพิลั่นและน่าสยดสยองกำลังนอนคว่ำอยู่บนพรมพลางพิมพ์ว่า “ดื่มไม่ไหวแล้ว” ส่วนแม่ซึ่งคาบขนมชีสหาระตรงมูมปากก็ตีกันป้าเบา ๆ พร้อมกับพูดว่า “พี่อ้วนขึ้นนะ”

“แค่เพราะไม่ค่อยได้เห็นเด็กผู้ชายหรือเปล่า” ผมพูดแทรก ป้ามาซาโกะก็ยอมรับอย่างง่ายดาย “สรุปว่าคงใช่แหละนะ”

ในงานเลี้ยงวันเกิดมีอาหารอย่างอินาริซูกิ^๘ พิชชามาร์เกริตา

---

^๘ซูกิในถุงเต้าหู้ทอด โดยจะนำข้าวซูกิที่ปรุงรสแล้วใส่ไว้ในเต้าหู้ทอด ซึ่งมีลักษณะคล้ายถุง

เซ็นไมซีเกะ^๑ เกี้ยวซ่าหนึ่ง สตรอร์เบอร์รี่ และหน่อไม้ฝรั่งลวกวางเรียงบนโต๊ะอาหาร แม้ว่าทั้งหมดจะเป็นอาหารจานโปรดของผม แต่ผมไม่อยากจะกินอาหารเหล่านั้นพร้อมกัน ถึงอย่างนั้น ผมก็รู้ว่าถ้าเปลอพูดออกไป แม่ต้องนอนและพูดว่า “บ่นนั้นก็ไม่ต้องกิน-!” คิดแล้วผมก็ได้แต่หยิบตะเกียบขึ้นมาโดยไม่ปรึปากบ่น ทุกคนอุตส่าห์เตรียมอาหารให้นี่นา

ขณะนั่งล้อมวงกินอาหารกับสาว ๆ ที่ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ผมก็อดนึกถึงเรื่องในอดีตไม่ได้ ผมมักจะโดนอาชุกิผู้เป็นที่สาวและลูกพี่ลูกน้องทั้งสองคนลากไปไหนมาไหนเหมือนเป็นลูกไล่ แล้วบังเอิญว่าโคนิชิเห็นเข้าพอดี วันต่อมาผมก็ถูกล้อที่โรงเรียนว่า “เป็นผู้ชายคนเดียวในกลุ่มสาว ๆ เชียวนะ”

ป้ามาซาโกะหย่ากับสามีเมื่อหลายปีก่อน ส่วนป้ามิมิโกะไม่ได้แต่งงาน เท่ากับว่าในบรรดาพี่น้องสามใบเถามีเพียงแม่ที่มีคูชีวิต ทว่าคูชีวิตที่เวลานั้นหรือก็คือพ่อของผม ต้องไปทำงานต่างจังหวัดและแทบจะไม่ได้กลับบ้านเลย ดังนั้นต่อให้ผมเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่สถานการณ์ที่ผมเป็นผู้ชายเพียงหนึ่งเดียวในกลุ่มผู้หญิงจึงไม่เปลี่ยนแปลง

ผมไม่มีเรื่องของพ่อให้เล่ามากนัก เพราะผมแทบจะไม่มี

---

^๑ หัวไซเท้าตอง โดยจะผ่านหัวไซเท้าเป็นแผ่นบาง ๆ แล้วตองในน้ำส้มสายชูและสาหร่ายคอมบุ

ข้อมูลเลยว่า “ตัวตนของพ่อเป็นคนแบบไหน” ต่อให้พบหน้ากัน
เราก็แทบไม่ได้คุยกัน ไม่ใช่เพราะความสัมพันธ์ของเราแย่
แต่เป็นเพราะพ่อพูดน้อยต่างหาก แม่มักพูดว่า “ลูกน่าจะเหมือน
พ่อเขียบเลย” ซึ่งแม่หมายถึง “ใช้ชีวิตเจียบๆ อยู่หลังกำแพงอิฐ
ที่ก่อขึ้นอย่างระมัดระวัง” และผมรู้ดีว่านั่นไม่ใช่คำชม

หลังกินอาหารเสร็จ เค้กก็ถูกยกออกมา “เทียนอยู่ไหน!”
อาชุกิส่งเสียงเอะอะ ขณะที่ผมยิ้มและตอบว่า “ช่างเถอะ ไม่มี
ก็ไม่เห็นเป็นไร” เสียงอินเทอร์คอมก็ดังขึ้นพร้อมกัน

“คิริยะ ออกไปดูซิ”

“อะ...อ้อ”

บนหน้าจอเล็กๆ ของอินเทอร์คอมมีจมูกปรากฏอยู่เต็มจอ
ใกล้เกินไปแล้ว ไม่รู้หรือว่าเป็นใคร แต่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้เกิน
ไปแล้ว

“ใครนะ คนส่งของเหรอ”

“ไม่รู้สิ เห็นแต่จมูก”

ครั้นกดปุ่ม “สนทนา” ก็ได้ยินเสียงลมหายใจหอบถี่ ผม
ผงะด้วยนึกว่าเป็นคนโรคจิต ตอนนั้นเองจมูกนั้นก็ถอยห่าง ทำให้
เห็นใบหน้าทั้งหมด “เฮอะ” เสียงนั้นหลุดออกมาจากลำคอของผม
อย่างไม่เป็นคำ

“คิริยะ! คิริยะ! ออกมานะ!”

เขาคอนนั้นไม่ได้โกรธหรือ แต่พูดจาคล้ายตวาดกราดเกรี้ยว

เป็นปกติ

“เหอ โยชิกาเงะนี่นา โอยามาคะ โยชิกาเงะ ไผลมาได้ไง”
อาซูกิพึมพำพร้อมเบ้าหน้า เธอถือเทียนสีแดงซึ่งคงหาเจอ
จากตรงไหนสักแห่งในครัว

“ลูกนี่ อย่าเรียกชื่อตาหัวนงลิ”

พอแม่ตักเตี๋ยน อาซูกิก็พ่นลมออกทางจมูก ส่วนป้า
มาซาโกะชะงักหน้าข้ามไหล่ผมเพื่อมองหน้าจออินเทอร์เน็ตคอมพลาจ
ตะโกนว่า “พ่อคะ!” พร้อมกดปุ่มปลดล๊อค แล้วประตูอัตโนมัติ
ก็เปิดออก ทำให้ตากระโตดถอยห่างด้วยความตกใจ

“พ่อคะ นี่เป็นล๊อคอัตโนมัตินะ เมื่อกี้หนูเปิดประตูให้เอง”

“รู้หน้า!”

“รู้วิธีขึ้นลิฟต์ด้วยเหอ”

“อย่ามาดูถูกกันนะ!”

หน้าจอตัดเป็นจอยมิด ผมหันไปเรียกแม่ที่กำลังตัดแบ่งเค้ก

“แม่! ทำไมต้องชวนตามาด้วย”

“เอ๊ะ ไม่ได้ชวนนะ เพราะแม่รู้ว่าลูกกับพี่มิมิจะไม่พอใจ”

“ก็ไผลมาแล้วเนี่ย”

“นั่นสิ มาได้ยังไงเนี่ย”

“ตามกลืนเค้กมาหรือเปล่า ฮะๆๆ” แม่พูดอย่างขอไปที
พร้อมส่งเสียงหัวเราะ ส่วนป้ามิมิโกะสะบัดผมที่ย้อมเป็นสีทอง
แล้วพูดว่า “อา-งานล่มแล้วสิ” ไบบรรดาพี่น้องสามใบเถา ความ

สัมพันธ์ระหว่างป้ามิมิโกะกับตาถือว่าแย่ที่สุด เห็นว่าเข้ากันไม่ได้ มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ขณะที่ป้ามาซาโกะบีบมือชายชราของตัวเอง ด้วยท่าทางกังวล

ผมสัมผัสได้ถึงซีพจรของตัวเองที่เต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนเรียกได้ว่า “รัวจิ้งหะ” หลายปีมานี้ ผมเลี้ยงไม่เจอตามาตลอด ไม่เชิงว่ามีสาเหตุอย่างชัดเจนหรอกนะ แต่ตาเป็นประเภทที่ผมไม่ถูกชะตามาตั้งแต่แรก เลยถือโอกาสที่ผมโตเป็นผู้ใหญ่เลือกคนที่ จะคบหาด้วย เพื่อให้อีกฝ่ายจะมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดก็เถอะ

ทั้งเสียงดังโดยใช่เหตุ กิริยาท่าทางก็หยาบกระด้าง แถมยัง พุดจาไม่เข้าหู เรียกว่ามีองค์ประกอบที่ยากจะยอมรับอย่างครบถ้วน แต่แล้วตากลับโผล่มาถึงบ้านในวันเกิดของผม ไม่มี เซอร์ไพรส์ไหนสร้างความลำบากใจได้เท่านี้อีกแล้ว

ครั้นเข้ามาในห้อง ดวงตาสีทึบของตาก็เบิกกว้าง ท่าทาง คงจะตกใจไม่น้อยเมื่อเห็นลูกสาวกับหลานๆ อยู่กันพร้อมหน้า

“นี่มันหมายความว่าไง นี่มัน...นี่มันอะไรกัน!”

ตาเลื่อนหน้ากาถอนหายใจลงมาไว้ใต้คางแล้วเริ่มแผดเสียงดัง ท่าทางเดือดดาลมาก แม้จะฟังไม่ค่อยชัดว่าตาพูดอะไร แต่พอ จะจับใจความได้ว่า “วันนี้คือวัยอายุ 25 เป็นชายหนุ่มเต็มตัวแล้ว ฉันอุตส่าห์ตั้งใจมาแก๊งเหล้ากับหลานชาย แต่พอมารั้งก็ดันเจอ แม่ผู้หญิงใจร้ายพวกนี้ที่จัดงานฉลองโดยไม่มีฉัน” ตาแสดงท่าทาง โกรธเกรี้ยว ราวกับว่าตัวเองเป็นแม่มดตอนที่ 13 ซึ่งไม่ได้รับเชิญ

ให้เข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองในเรื่องเจ้าหญิงนิทรา ขณะเดียวกัน ป้ามาซาโกะก็พยายามปลอบตาอย่างสุดความสามารถว่า “พอจะอย่าโมโหสิ”

“อุตสาห์จำวันเกิดของคิริยะได้ด้วย แต่ตอนที่เรายังเด็กไม่เคยอวยพรวันเกิดพวกเราสักคำ”

ป้ามีมิโกะพูดกระแทกกระทั้น แล้วความเงิบอันน่ากระอักกระอ่วนก็ปกคลุมทั่วบริเวณ ทุกคนหันมามองผม ซึ่งนั่นทำให้ผมคิดได้ว่า “ต้องพูดอะไรสักอย่าง” พร้อมกันนั้นก็คิดว่า “แล้วทำไมต้องเป็นผมด้วยล่ะ” นั่นสินะ ทำไมต้องเป็นผมด้วย

“นี่ คิริยะ”

ท่าทีที่เป็นต้นเหตุของบรรยากาศกระอักกระอ่วนกลับมีท่าทีไม่ยี่หระด้วยการยกขวดโซจูอย่างโอ้อวด ผมอ่อนใจและพูดว่า ตี๋มเหล่าไม้ได้ครับ แต่ตาไม่ฟังเลยสักนิด

“แล้วก็นี่”

ตาเปิดถุงกระดาษที่นำมาด้วยอย่างแรงจนถุงขาดดังแควก แล้วแกงกะหรี่สำเร็จรูปก็ร่วงลงมารอยขาดนั้น

“แกชอบกินเจ้านี่ใช่ไหม!”

สิ่งที่อยู่ในถุงกระดาษเป็นแกงกะหรี่สำเร็จรูปทั้งหมด น่าจะมีสักสิบกล่องเห็นจะได้ เป็นพีซเคอร์รี่โกลเด้นรสหวาน กล่องที่อยู่ข้างๆ ก็เป็นรสหวาน กล่องถัดไปก็เป็นรสหวาน เป็นรสหวานหมดทุกกล่อง

“ทำไม...”

ทำไมถึงเป็นรสหวานหมดเลยล่ะ ผมถามอย่างหมดแรง
แต่ก็รับมา

ผมหันมองรอบๆ เพื่อขอความช่วยเหลือ ก็เห็นแม่ทำหน้าที่
เหมือนจะบอกว่า“อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด” แล้วนั่งทำคางพลางกิน
เค้กอยู่ที่โต๊ะอาหาร

“นั่งก่อนไหมคะ พ่อ”

“ถ้าเสร็จธุระแล้วก็กลับไปสิ”

แม่กับป้ามิมิโกะพูดขึ้นพร้อมกัน ป้ามิมิโกะสะบัดหน้าหนี
ส่วนแม่ดึงเก้าอี้ข้างตัวเป็นเชิงชักชวน

“ฮึ”

ตาพ่นลมออกทางจมูก ก่อนจะหึ่งตัวนั่งบนเก้าอี้ ส่วน
อาชุกิกับลูกพี่ลูกน้องอีกสองคนนั่งเบียดกันบนโซฟา คอยสังเกต
สถานการณ์อยู่เงียบๆ

“เฮ้อ ประจวบเหมาะพอดี กำลังคิดว่าต้องคุยให้เป็นเรื่อง
เป็นราวเสียที ไซ้ไหม มิมิ โทชิ”

ป้ามาซาโกะมองน้องสาวทั้งสอง

“พ่ออายุ 83 แล้วนะ”

“แล้วมันทำไมระะ”

ตารินโซจูใส่แก้วที่วางอยู่บนโต๊ะซึ่งไม่รู้ว่าเป็นของใคร แล้ว
เริ่มดื่ม

“ก่อนหน้านั้นเพิ่งเรียกรถพยาบาลไม่ใช่เหรอ”

ป้ามาซาโกะพูดพลางเลื่อนแก้วที่มีโซจูออกห่างจากตาอย่างแนบเนียน บ้านของตาตั้งอยู่ในเมืองซึ่งไม่ไกลจากโอซาก้าที่พวกผมอาศัยอยู่ ถ้านั่งรถไฟเอกชนจะใช้เวลาเพียง 30 นาทีโดยอยู่ในย่านที่พักอาศัยซึ่งมีถนนหนทางซับซ้อนไม่ต่างจากเขาวงกต ตอนที่ผมยังเด็กจึงมักจะหลงทางอยู่บ่อยๆ

ป้ามาซาโกะบอกว่ารู้เรื่องนั้นจากเพื่อนบ้านของตา

“ก่อนหน้านี้ออนหนูแหวะไปแถวนั้น คุณนิกุตะเล่าให้ฟังนะ” ฟังถึงตรงนั้น ตาก็ขมวดคิ้วจนเกิดเป็นร่องย่น

“ยายเฒ่านั่น ปากสว่างนักเชียว!”

“ตัวเองก็เป็นตาเฒ่า ยังจะเรียกคนอื่นว่ายายเฒ่าอีก” เสียงนานามิที่พูดกระแทกกระทั้นดังมาจากทางโซฟา

เห็นว่าหลังกลับมาจากการซื้อของ ตาที่เหนื่อยล้าจึงเอนตัวนอนตรงทางเข้าบ้าน ตอนนั้นคุณนิกุตะซึ่งบ้านของเธออยู่ติดกับหลังบ้านของตาน่าจดหมายเวียนมาส่ง เธอจึงเข้าใจผิดคิดว่าตาล้มฟุบ ทั่วๆ ที่ตาแค้นนอนพักผ่อน เธอเลยเรียกรถพยาบาลโดยพลการ ขณะอธิบายตาก็ใช้คำว่า “ยายเฒ่า” ไปได้มากกว่าสิบครั้ง และทุกครั้งที่ได้ยินผมจะรู้สึกเหมือนกระเพาะหดเกร็งอย่างรุนแรง

“จริงๆ แล้วอาการเป็นยังไงบ้าง ตอนนั้นก็ยังเหนื่อยมากไม่ใช่เหรอ”

“มียาอยู่น่า ไม่ต้องห่วง”

ตามีสิ่งที่ดูคล้ายตัลบายาซึ่งร่อยเชือกและคล้องไว้ที่คอ ถึงเชือกจะดูเก่าโทรมและซอมซ่อ แต่ตัลบายาสีเงินซึ่งมีดีไซน์ เรียบง่ายกลับดูไม่เลวเลย

สามศรีพี่น้องเคยถกเถียงอยู่หลายครั้งว่าจะให้ตายอยู่คนเดียวต่อไปดีหรือไม่ เพราะเดิมทีหัวใจของตาก็ไม่แข็งแรง อยู่แล้ว แถมยังเคยเข้ารับการผ่าตัดหลายครั้ง ส่วนยายไม่อยู่แล้ว เห็นว่าหย่าร้างกับตาตั้งแต่ตอนที่พวกแม่ยังเด็ก ผมเองก็ไม่เคย เจอยายสักครั้ง

หลังเข้ารับการผ่าตัดหลายครั้ง แม่ก็ชวนตาว่า “พ่ออยู่คนเดียวมันอันตราย มาอยู่ที่บ้านหนูไหม” แต่ตาปฏิเสธทันทีว่า “ใครมันจะอยู่ในโรงรถตายแบบนั้นได้” พอได้ฟังคำดูหมิ่น แมนชั่นขนาด 3LDK¹⁰ ซึ่งซื้อด้วยเงินกู้ที่ต้องผ่อน 35 ปี แม่ก็โกรธจัด เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณห้าปีก่อน ภายหลังแม่ยังมาบ่นให้ฟังขณะเคี้ยวทาโกยากิตุ้ยๆว่า “ตอนนั้นแม่คิดจริงๆนะ ว่า ตาแก่คือด้านเอ๊ย จะเป็นยังไงฉันไม่รู้ด้วยแล้ว ตายไปได้ก็ดี”

“ไปอยู่บ้านพักคนชราที่สิ้นเรื่อง”

พุดจบ ป้ามิมิโกะก็ยกไหล่ ส่วนตาตบโตะดังปัง

“ฉันไม่คิดจะไปจากบ้านหลังนั้น! จะอยู่ที่นั่นและตายที่นั่น!”

---

¹⁰ คำที่ใช้เรียกแปลนที่พักอาศัยของญี่ปุ่น โดย 3 คือจำนวนห้องนอน L คือห้องนั่งเล่น D คือห้องรับประทานอาหาร และ K คือห้องครัว

“อะอะก็ตบตีะบึงบึง มันน่ารำคาญนะ”

ป้ามิมิโกะดูเหมือนจะเอือมระอาจริง ๆ แล้วผมก็นึกถึงคำพูดของป้าที่เคยพูดว่า การพยายามแสดงพลังกำลังเพื่อโอ้อวดผู้อื่น เป็นการกระทำของผู้ชายจิตใจอ่อนแอ

“ถ้าพี่มาซาโกะเป็นห่วงขนาดนั้นก็ไปอยู่กับพ่อสิ ที่บ้านหลังนี้นั้นนะ”

“แต่ว่า...” ป้ามาซาโกะพูดแล้วนิ่งไป มิคุรุจึงพูดเสริมพร้อมท่าทางกริ่งเกรงว่า “แม่มีแมวอยู่ด้วยนะสิ” หลังจากมิคุรุย้ายออกจากบ้าน ป้ามาซาโกะก็เริ่มเลี้ยงแมว

“แมวเรอะ ไปได้ๆ”

ตาโบกมือไปมา นั่นเพราะตาแพ้นแวมนั่นเอง

“แกจะฆ่าฉันเรอะ”

“อ๊ะ บ้านนี้ก็เหมือนกัน ตอนนี้ไม่สะดวกแล้ว”

แม่พูดแทรก ป้ามาซาโกะยกมือขึ้นคล้ายจะบอกว่า “รู้่น่า” แม้ว่าก่อนหน้านั้นแม่จะเตรียมใจให้ตามมาอยู่ด้วยกัน แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว

“ฉันไม่คิดจะให้พวกแกมาดูแลหรอก”

ตาแพดเสียงกระด้าง

“ใครมันจะไปพึ่งลูกสาวกัน น่าสมเพชจะตาย”

คำว่าบรรยากาศเย็นเยือกเป็นอย่างนี้สินะ ผมเพิ่งเคยสัมผัสด้วยตัวเองเป็นครั้งแรก นี่ไม่ใช่การเปรียบเทียบ แต่ผมรู้สึกได้เลย

ว่าอุณห์ภูมิเปลี่ยนไปจนอดยกมือลูบแขนตัวเองไม่ได้

“พวกผู้หญิงอย่างแกชอบอ้างว่ามีประจำเดือน อารมณ์เลยปรวนแปร เอะอะก็ใช้อารมณ์ ฉันเซ็ดทลากับการใช้ชีวิตอยู่กับผู้หญิงเต็มที”

เพราะตาวูดคำว่า “ประจำเดือน” เหมือนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ สีหน้าของทุกคนยกเว้นผมจึงเปลี่ยนไปทันที

“...พุดเหมือนตัวเองไม่เคยใช้อารมณ์อย่างนั้นละ ฟังแล้วอึ้งเลย”

ป้ามิมิโกะพ่นลมออกทางจมูกอย่างไม่พอใจ

“ฉันจะให้ทำยังไงล่ะ”

ป้ามาซาโกะพุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบคล้ายพยายามสะกดกลิ่นความหงุดหงิดอย่างเต็มที่ ตอนนั้นเองตาก็หันมามองผมก่อนจะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“ความจริงแล้ว...”

ผมสังหรณ์ใจไม่ดีชอบกล แถมกลางสังหรณ์แบบนี้มักจะถูกต้องเสียด้วย

“วันนี้ฉันมาคุยเรื่องนี้แหละ”

“เอ๊ะ จังหรือ”

ป้ามาซาโกะโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างสนใจ

“ใช่แล้ว ถ้าเป็นคริยะละก็ ฉันคิดว่าน่าจะอยู่ด้วยกันได้”

“อ๊ะ” ทั้งแม่ ป้ามาซาโกะ และป้ามิมิโกะอุทานพร้อมกัน

จากนั้นก็หันมามองผม ก่อนจะสบตากันเอง แล้วเปล่งเสียงพร้อมกันว่า “อ้อ -” เป็นเสียงที่ฟังคลุมเครือจนตีความไม่ออกว่าเห็นด้วยหรือปฏิเสธ

“จะหุดหู่ถึงเมื่อไหร่ น่ารำคาญนะ”

อาซูกิเอ่ย ขณะเดินจากบ้านไปร้านแฮมเบอร์เกอร์ที่ชื่อ “คิง” ซึ่งใช้เวลาแปดนาที ระหว่างนั้นเธอก็พูดคำนั้นประมาณยี่สิบรอบเห็นจะได้

“ก็มัน” ผมตั้งท่าจะเถียง ตอนนั้นเองผมก็เห็นสภาพไหล่ลู่ตกของตัวเองสะท้อนอยู่บนประตูกระจกของร้านซักรีดขณะเดินผ่าน แสงแดดอ่อนๆ ในวันอาทิตย์ที่สว่างเลยสิบโมงมหาศาลๆ สะท้อนอยู่ทุกหนทุกแห่ง สายลมที่พัดมาทำเอาผมผลอลับตาปีกليبซากระที่ไม่ว่ามาจากไหนปลิวมาติดตรงปลายรองเท้าผ้าใบ ผมก้มตัวลงตั้งใจจะใช้มือปัดออก แต่พอหยุดคิดเล็กน้อยก็ตัดสินใจปล่อยไว้แบบนั้น เพราะปีนี้คงไม่มีโอกาสได้ดูดอกไม้แล้วแน่ๆ พอคิดแบบนั้นก็เกิดความรู้สึกเสียดายอย่างบอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ชอบซากระเสียหน่อย

เมื่อสิบนาทีก่อน ขณะที่ผมเตรียมอาหารมื้อเช้าที่ติดจะสาย โดยยังไม่หายช็อกจาก “วันเกิดที่เหมือนฝันร้าย” ของเมื่อวาน ลูกพี่ลูกน้องทั้งสองคนกับพี่สาวก็โผล่หน้ามาหาแล้วพูดว่า “มานี่หน่อยซิ” ก่อนจะลากผมออกจากบ้านโดยที่ผมไม่เต็มใจ

ผมเดินตามพวกเธออย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวจนกระทั่งมาถึงที่นี่

ถัดจากร้านซักรีดเป็นร้านวากาชิ¹¹ และถัดจากนั้นเป็น
ตึกแถวของร้านรวงต่างๆ ที่ยังปิดประตูม้วน พวกสาว ๆ ที่เดิน
นำหน้าเอาแต่คุยจ้อไม่หยุด อย่างตรงนั้นมีคาเฟ่เปิดใหม่บ้างละ
ตรงนี้เป็นคลินิกรักษาตาที่ฉันมารักษาบ้างละ แต่แล้วจู่ ๆ พวกเธอ
ก็พร้อมใจหันกลับมา

“เข้าใจความรู้สึกนายนะ แต่อย่ามัวแต่ทำตัวอวมทุกซ์เลยนะ”

อาซูกิเซิดหน้าพร้อมกบยกมือเท้าสะเอว พี่สาวผู้วางมาด
เคร่งขรึมราวกับราชินีที่กำลังสั่งประหารชีวิตคนนี้สวมเสื้อยืดลาย
ประหลาดตลอดทั้งปี เป็นเสื้อยืดลายแปลก ๆ ที่ชวนให้คิดว่า
“ไปหาซื้อมาจากไหน” อย่างเช่นลายแมวปล่อยลำแสงออกจากตา
หรือเสื้อยืดที่มีข้อความว่า “เต้าหู้เย็น COOL GUY”¹² อะไร
ทำนองนั้น

ไม่ได้อวมทุกซ์สักหน่อย ผมเถียงเสียงเบาพรางมองเสื้อยืด
ของอาซูกิ ตรงช่วงอกมีเครื่องหมายกลม ๆ เล็ก ๆ สำหรับพี่สาวแล้ว
นี่ถือว่าเรียบง่ายไปหน่อย แต่พอผมเพ่งมองดี ๆ จึงเห็นว่านั่นไม่ใช่

---

¹¹ คำเรียกขนมหวานแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น

¹² เป็นการเล่นคำ โดยคำว่า 冷 (เย็น) แปลว่าเต้าหู้เย็น ซึ่งเป็นเมนูอาหาร
แต่หากแยกตัวอักษร 冷 จะแปลว่าเย็น และ 奴 แปลว่าทอมันนี่ จึงกลายเป็น
Cool Guy

เครื่องหมายวงกลมธรรมดา แต่เป็นรูปลูกตาที่ดูสมจริงต่างหาก
 เลื่อยัดแบบนี้มีขายที่ร้านไหในเมืองไหกันนะ

“วันนี้เราจะจัดงานให้กำลังใจนายนะ”

นานามิซึ่งอยู่ข้าง ๆ อาซูกิพูดเสริมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
 เธออายุน้อยกว่าอาซูกิหนึ่งปี ตอนนี้อายุ 29 ปี และค่อนข้าง
 พิถีพิถันเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมมาตั้งแต่เมื่อก่อน ช่วงหลังมานี้
 เธอมักสวมกิโมโน แต่ผมไม่ค่อยรู้เรื่องแฟชั่นจึงไม่รู้ว่าเป็นเรียกว่า
 “แนวอะไร” หรือ “สไตล์ไหน” โดยวันนี้เธอจับคู่กิโมโนกับเสื้อเซ็ด
 ตัวในสีขาวยาวและรองเท้ายูนิ และเพราะว่าเธอเปลี่ยนงานบ่อย
 ทุกครั้งที่เจอกันผมจึงต้องถามว่าทำงานอะไรอยู่ เห็นว่าตอนนี้
 เธอทำงาน “ขายถุงเท้า” ก่อนหน้านั้นถ้าจำไม่ผิดน่าจะทำงาน
 คอลเซนเตอร์ ส่วนก่อนหน้านั้นอีกผมจำไม่ได้แล้ว

“เฮ้อ ก็พอจะเข้าใจความรู้สึกอยู่หรอกนะ” มิคุรุ ลูกพี่
 ลูกน้องอีกคนพูดด้วยน้ำเสียงปลอบโยน มิคุรุอายุ 28 ปี แต่
 เจ้าตัวบอกว่าอายุ 15 ปีตลอดไป เห็นว่าพออาซูกิกับนานามิได้ยืน
 แบบนั้นต่างก็พากันพูดว่า “ถ้าต้องอยู่ในวัยที่ไร้ซึ่งอิสระแบบนั้น
 ไปตลอด ก็น่าชนลูกเกินไปแล้ว”

“ถ้าเข้าใจความรู้สึกละก็ จะมาเปลี่ยนตัวกันก็ได้นะ”

มิคุรุฟังแล้วก็เอียงคอคอคล้ายลำบากใจ ใบหน้าสองในสาม
 ของเธอปกคลุมด้วยผ้าลูกไม้ ผมรู้ว่านั่นเป็นหน้ากากอนามิทำมือ
 ก็เพราะสวมอยู่บนใบหน้า แต่หากวางไว้เฉย ๆ ผมคงเข้าใจผิด

คิดว่าเป็นชุดชั้นในและคงตกใจจนทำอะไรไม่ถูกแน่ ๆ

มิครูลงรักระบายลูกไม้และโบอย่างสุดหัวใจ เธอมักจะแต่งตัวเหมือนตุ๊กตาอยู่เสมอ เวลาเดินด้วยกันเธอจะโดดเด่นชนิดที่ว่าทุกคนต้องเหลียวมอง และเพราะเธอมีแก้มอวบอิมสีชมพูกุหลาบทำให้ดูหน้าเด็ก การแต่งตัวสไตล์นั้นจึงเข้ากับเธอมากทีเดียว

เธอทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาล แต่ผมกลับจินตนาการถึงมิครู่ในชุดเครื่องแบบพยาบาลที่ปราศจากการตกแต่งไม่ออก สมัยเรียนมัธยมปลายเธอตัดแปลงชุดนักเรียนจนแทบไม่เหลือเค้าเดิมด้วยการตัดระบายแบบถอดได้ตรงปลายแขนเสื้อและชายกระโปรง แต่ที่โรงพยาบาลคงไม่อนุญาตให้ทำแบบนั้นหรอกมั้ง

“ไม่ได้ ๆ ไม่ไหวหรอก เรื่องนั้นนะนายเองก็น่าจะรู้อีตี่นี่นา”

นานามีโอบไหล่มิครู่แล้วเริ่มออกเดินไปด้วยกัน

แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะแตกต่างกันสุดขีด แต่ทั้งสามคนก็เดินด้วยกันอย่างสนิทสนมและครื้นเครง ส่วนรูปลักษณ์ของผม (ซึ่งอาซูกิบอกว่าอย่างกับหุ่นโศว์เสื้อในร้านมุจิ) ที่เดินตามพวกเธอนั้น ก็มั่นใจได้ว่าถ้าเดินปะปนไปกับฝูงชนคงไม่มีใครหาผมเจอแน่นอน ในสายตาของผู้คนที่เดินสวนไปมาอาจมองว่าผมไม่เกี่ยวข้องกับสาว ๆ ทั้งสามคนนี้ หรืออาจจะไม่เห็นผมอยู่ในสายตาด้วยซ้ำ เพราะพวกเธอสะดุดตาเกินไป